

Posebna številka
junij 2018 - OJSTRICA

755 letnica prve omembe OJSTRICE 60. letnica požara na Ojstrici (11.5.1958) in obnova glavnega oltarja Sv. Janeza Krstnika (2018)

V tej posebni številki glasila boste našli zapis iz župnijske kronike, ki ga je Dravograjski kaplan Vilko Šolinc zapisal še tisti večer, ko je vse pogorelo. Slika na naslovnici pa je bila posneta nekaj dni pred usodnim požarom. S pomočjo reprodukcij objavljamo tudi posnetke pogorišča, tako cerkve, kot župnišča in Morijeve štale. Zahvala velja Ledinekovmu Marku za krasne posnetke obnovljenega glavnega oltarja Sv. Janeza Krstnika ter obeh stranskih oltarjev, ki smo ju obnovili v preteklih letih. Nastalo je tudi nekaj krasnih posnetkov iz zraka.

Obnovo glavnega oltarja smo zaupali mag. Poloni Petek, restavratorki iz Št. Janža na Dravskem polju (Zlatoličje), ki je svoje delo profesionalno opravila. Tako sedaj glavni oltar žari v vsej svoji krasoti. Tudi oba stranska oltarja sta prelepa in Ojstričani smo ponosni na obnovitvena dela. Verjamem, da bo to posebno glasilo domačinom veliko pomenilo.

V glasilu boste našli še nekaj zanimivih zapisov domačinov in objavljamo nekaj utrinkov iz življenja Ojstrice. Po znanih zgodovinskih podatkih pa letos mineva tudi 755 let od prve omembe Ojstrice v zgodovinskih knjigah. Dovolj razlogov za praznovanje.

župnik Igor Glasenčnik

obnovljeni glavni oltar

Pred vami je posebna številka glasila Studenec. Posvečena je spominu na 60. letnico požara na Ojstrici in obnovljenemu oltarju Sv. Janeza Krstnika, ki smo ga letos uspeli povsem obnoviti.

Glasilo je narejeno posebej za župnijo Ojstrica. Usodni požar je zaznamoval kraj in za precej časa spremenil podobo kraja. **Požar se je zgodil 11. maja 1958**, ko je cerkev na Ojstrici povsem zgorela. Ogenj ni prizanesel niti župnišču in sosednjim streham.

IZ ŽUPNIJSKE KRONIKE OJSTRICA

11. majnik 1958

Požar na Ojstrici

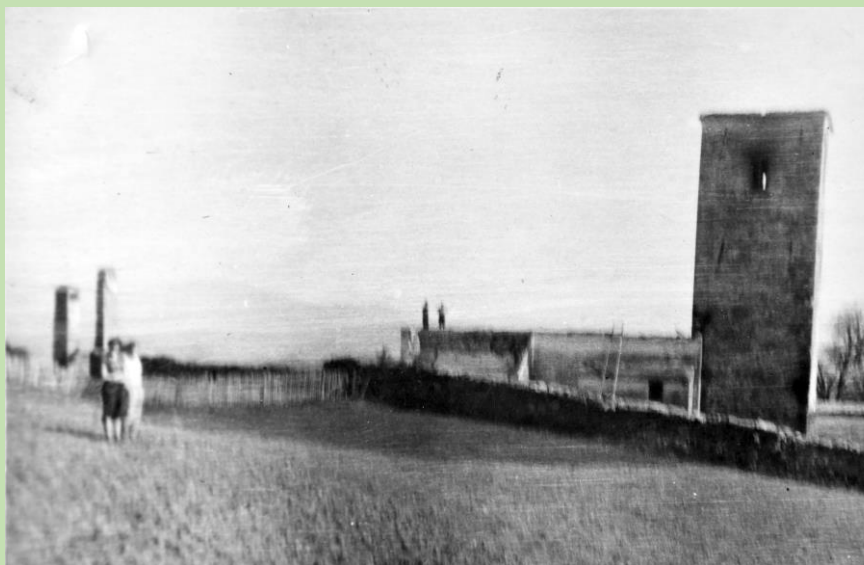
Črni dan za Ojstrico! Tako lep in sončen, kakor je bil, naravnost vroč, pa tako usoden je bil za Ojstrico. Sreč mi krvavi, ko pišem te vrstice ob pol dvanajstih ponoči. Cerkve sv. Janeza Krstnika na Ojstrici ni več. Na opustošenem pokopališču stoji samo golo zidovje. Kako in kaj se je zgodilo, naj ohranijo te vrstice zanamcem. Dopoldan ob desatih sem imel še sv. opravilo, ker je današnji dan nedelja. Bila je to zadnja maša v tej cerkvi na čast sv. apostoloma Jakobu in Filipu v rdeči barvi. Ta barva pa je bila popoldne usodna za to cerkev. Ob dvih sem zapustil Ojstrico. Pri sosedu Moriju so godei na pihala igrali in imeli so vaje. Ob štirih sem se napotil s kolegom k Magdaleni, kjer sem imel vevrouk. Ob tem času pa je začelo pri Moriju gorjeti. Strehe so bile suhe kakor slama, nekka iskra se je prikradla na streho in streha je bila v hipu v plamenih. Od tod se je ogenj razvnel naprej na sosednjo gospodarsko poslopje. Nato na zvonik cerkve, na cerkev in na župnišče. Ljudje so obupavali, gasiti se ni dalo, ker vode ni nikjer v bližini, razen nekaj malega.

Iz cerkve so vse rešili, le glavnega oltarja niso mogli v celoti rešiti in zvonov. Eden izmed faranov se je še pognal v gorečo cerkev in je zadnjič pozvonil z zvonovi, ki nikoli več ne bodo peli...

Ko sem stopil iz gozda proti Ojstrici, si nisem upal v prvem hipu pogledati na cerkev; ko sem jo pa pogledal, sem videl strašen prizor: vse v plamenih. Najsvetejše sem našel z drugimi stvarmi pri cerkovníku. Prerensel sem ga k sv. Duhu, ki bo moral sedaj postati farna cerkev. Škoda je neprecenljiva, ker nam je zgorjela ena izmed najstarejših cerkva, ki je štela preko 700 let.

Ubogi farani so obupani!! Težko je reči kaj o prihodnosti, toda pozabiti tega dne ne bomo mogli. Težko je tudi koga obdolžiti, a zdi se mi vendar, da dimniki pri Moriju niso bili povsem v redu.

V štali sta pri Moriju zgorjela tudi dva vola. Nesreča je tako velika, da jo bodo rodovi in rodovi še pomnili. Zvonovi so se topili kakor med v ognju, ne da bi prej padli - bili so še bronasti, faranom pa so krvavela srea. Treba je vedeti, kako kmęčki človek ljubi zvonjenje, če hočeš to vsaj dojeti.

Ko zaključujem to poročilo, se zavzdam, da se je zgodilo nekaj, kar se nikoli več ne bo dalo spraviti v realnost...

(to je prvi zapis, ki je nastal že prvi večer po strahotnem požaru na Ojstrici, ki ga je zapisal takratni skrbnik župnijskega življenja na Ojstrici, g. Viljem Šolinc, kaplan v Dravogradu od 6.11.1957 – 1.10.1959)

Včeraj sem maščeval pri sv. Duhu, imel verouk za šolarje in z njimi potem pobiral po cerkvi in okrog nje žeblje. Nabrali smo jih za dva zaboja. Žeblje so še uporabni. Moški so dopoldan dvignili dva večja zvana. Veliki zvon je dobro ohranjen in še lepo poje, srzdnjemu ob spodnjem robu precej manjka, zato je njegov glas moten, majhni se je deloma raztopil, kar ga pa je ostalo, je pod seboj zmečkal ob svojem padeu velik zvon.

Ojstričani se tolažijo, da je vsaj eden izmed zvonov ostal. Gospod prošt je včeraj bil na škofiji. Na kvatno nedeljo bo prišla posebna komisija iz Maribora, ki si bo Cerkev ogledala. Na škofiji so mnjenja, da je treba cerkev spet z lesom pokriti, kar pa je v sedanjih razmerah nemogoče. Cerkev je bila prej pokrita z macesnovim lesom, tega pa sedaj vsa Ojstrica ne promore več, da bi se cerkev prekrila. Poleg tega je macesen pod državno zaščito, ker je tega lesa že zelo malo. Tudi hiše in gospodarska poslopja nikjer ne krijejo več z lesom.

Včeraj sem spremljal na Ojstrico arhitekta Jožeta Požauka, ki so ga v škofiji poslali, da naredi načrte za obnovo cerkve in župnišča na Ojstrici. Prijetna je bila pot na Ojstrico, tem bolj, ker je bil arhitekt navdušen hribolazec in je kar z vidnim navdušenjem opazoval svet okrog sebe. Na pogorišču je najprej narisal tloris obzih poslopij, zatem je s pomočjo dveh Dravograjčanov izmeril posamezne dolžine. Zidani stolp meri 17 metrov in 20 centimetrov. Iz slike, ki kaže Ojstriško cerkev, je potem izračunal, da je višina zvonika s križem vred bila 35 metrov in 70 centimetrov.

Po končanih meritvah smo se podali še k sv. Duhu. Arhitekt je pozorno preiskal vso stavbo in je ugotovil, da se celotni stolp in del južnega zida pogrèza. Domneva, da je temu vzrok podtalna voda.

Cerkev sv. Duha je torej resno ogrožena. Trebalo bi sanirati temelje - to pa je ogromno dela in v teh hribih skoraj neizvedljivo. Bolj potrebno je obnoviti Ojstriško cerkev, sicer bi se utegnilo zgoditi, da bodo Ojstrčani nekoga dne brez cerkve.

Tudi druga Ojstrška podružnica, sv. Urban, je po pripovedovanju bližnjih kmetov v obupnem stanju. Sv. Urban namreč stoji tik nad jugoslovansko-avstrijski meji. Graničarji so pokurili klopi, polomili svetnike in oltarje. Na obnovo te cerkve tudi zaenkrat ni mogoče misliti.

Po ogledu sv. Duha smo se odpravili na malico k prijaznim Golobovim in od tam potem po dolgi, dokaj neredni in strmi poti nazaj v Dravograd.

PRIPOVED OTROKA:

OJSTRIŠKA CERKEV

Ali tako hitro mine čas, da je že 60 let? Skoraj vsi vedo, za tisto grozo, lahko rečemo nočno moro, ko je cerkev sv. Janeza Krstnika zgorela.

Vsi Ojstričani so šli pomagat.

Otroci, ki so imeli od doma pogled na cerkev, so samo tiho gledali. Krajanji so rešili, kar so lahko : Marijin in Ožbaltov oltar, glavnega oltarja pa niso uspeli odnesti ven. Zato ga je oblij ogenj. Ko so ogenj pogasili, je bila cerkev v zelo slabem stanju.

Dolgo so popravljali cerkev.

Obnovil se je Marijin oltar, zatem Ožbaltov oltar in zdaj še glavni oltar.

Vsi so čudoviti.

Zapisala JULIJA KALIŠNIK

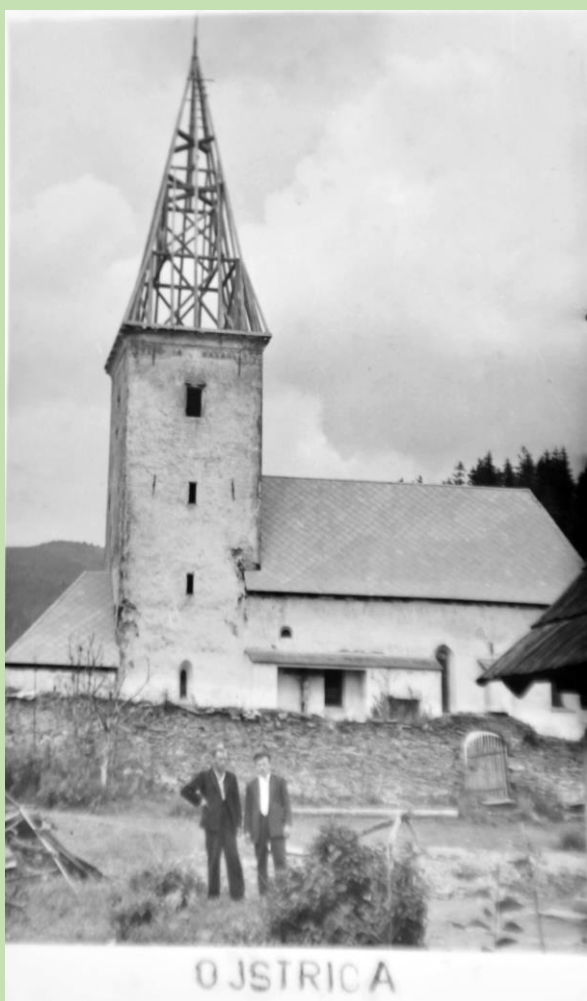

Pogled na pogorišče je bil grozljiv...še grobovom ni bilo prizanešeno

Po požaru so pričeli s sanacijo in obnovo. Pogorišče so temeljito počistili ter se pripravili na ponovno prekrivanje streh vseh objektov. Prošnja za rezan les, naslovljena na podjetje 'Lip' Slovenj Gradec je bila zavrnjena. Tesarska dela na cerkvi in župnišču so prevzeli tesarji gozdraskega podjetja iz Slovenj Gradca, domači tesarji pa so pomagali. Nemalo težav pri dovozu eternitnih plošč so imeli zaradi poškodovanih cest, ki so jih tisto poletje v noči iz 22. na 23. avgust, ko so hudourniki opravili svoje razdiralno delo po grozljivem nalivu, ki ga najstarejši prebivalci Ojstrice ne pomnejo. Končno jim je uspelo pripeljati na Ojstrico 6000 eternitnih plošč, ki so jih domačini v treh dneh zvozili na Ojstrico. Potrebne late in deske pa je razrezal sosed Mori, ki je v tem času že tudi uspel obnoviti svoja ostrešja.

Arhitekt Jože Požauko je vse delo opravil gratis, material za načrte pa je podaril Projektivni biro iz Maribora. Dlje časa je ostal nepokrit zvonik, saj prihajajoči jesenski dnevi niso garant lepega vremena. Na Ojstrici pa zna precej hitro pritisniti mraz. Na praznik Vseh svetnikov so, kljub nepokritemu zvoniku, že opravili prvo slovesnost v zasilno obnovljeni in delno očiščeni cerkvi. V dveh prostovoljnih dneh je uspel oltarje na svoje mesto postaviti Jakob Sekolovnik, p.d. Jančkov, živeč v Dravogradu. Tudi župnišče so zasilno uredili za bivanje.

Zagnanost domačinov in hrepenenje po obnovljeni cerkvi je bilo zelo veliko...

Postopoma je nastajalo novo ostrešje tako na cerkvi kot na župnišču...

Stolp so pod vodstvom mojstra Krošla v aprilu in maju 1959 postavili, a s pokrivanjem še niso mogli pričeti, saj niso bodili potrebnih robnikov.

Pokrivanje strehe zvonika cerkve z eternitom so poleg 70-letnega mojstra Hermana z Mute prevzeli trije domačini in sicer Polde Mori – Juvanov, mladi Ludvik Tavzelj (iz Stoslove bajte) in Golob. 10. junija 1959 so se dela pokrivanja strehe z eternitom začela. Trajala so vse do konca avgusta 1959. Vmes je Ojstrico obiskal tudi prevzvišeni mariborski škof Držečnik, kanonik Hrastelj ter škofov tajnik Justin Oberžan. Tega *velikega* obiska so bili farani zelo veseli in hvaležni za čutečo podporo.

Pred božičem 1961 še en POŽAR – tokrat v zakristiji

Da bi bila mera polna, se je v zakristiji na Ojstrici v decembru pred božičem 1961 zgodil še en požar. Kot piše v kroniki, je za božične praznike prišel v pomoč novomašnik Ferdinand Polanič. Doživel je pravi 'ognjen krst'. Do pol 6 zvečer je skupaj z mežnarjem pripravljaj jaslice, ob pol osmih pa je bila zakristija samo še črno pogorišče.

Ogenj je uničil vse, kar je bilo v zakristiji:

kredenca, omara, miza, klečalnik, spovednica, 11 mašnih plaščev (kazuli), med njimi 3 zelo lepi; 2 keliha, 2 misala, 3 pluvijali, 3 velumi, 4 albe, 2 roketa, vsi oltarni prti in pregrinjala in vse, kar je še bilo shranjeno v zakristiji.

Zgorelo je tudi novo okno, nova vrata, napravljena v oktobru pri vhodu v zakristijo, in vrata iz zakristije v cerkev. Sreča v nesreči je bila, da so ogenj opazili dokaj zgodaj, da ogenj ni ušel skozi zakristijska vrata v cerkev, ki bi uničil še klopi v prezbiteriju in prižnico. V tem primeru bi zgorela vsa notranja cerkvena oprema z oltarji vred. Gašenje pa je bilo skoraj nemogoče, voda zamrznjena, snega malo.

Kaj je bil vzrok požara, Bog ve. Ali neprevidnost ali hudobija – Bog ve!

Kar so ljudje rešili pred ognjem leta 1958, je zdaj vse zgorelo in postalo žrtev ognja.

Na prošnjo škofije Maribor in z njenim dopisom vsem župnijam mariborske škofije, so župnije za nemoteno službo božjo darovale naslednje bogoslužne predmete

Župnija Vuzenica – 1 kelih in nekaj perila

Župnija Vuhred: kip vstalega Zveličarja

Župnija Šmartno ob Paki: 1 kazulo, 1 misal, 1 kelih, 1 albo

Župnija Cankova v Prekmurju: 2 beli kazuli;

Župnija Zavrč: 5 kazul

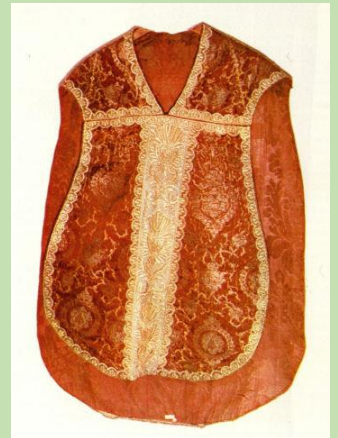
Župnij Šmartno v Rožni dolini: 1 kazulo

Lazaristi pri Sv. Jožefu v Celju: 1 misal in precej perila

Župnija Slovenj Gradec: 1 kazulo in kadilnico

Župnija Prevalje: staro spovednico

Za novo zakristijsko omaro so les darovali farani Ojstrice, izdelal pa jo je mizar Jakob Sekolovnik, rojak iz Ojstrice za zelo skromno plačilo. Tudi cerkvene klopi v cerkvi je izdelal za simbolično plačilo Jakob Sekolovnik, ki je zelo zaslužen za marsikatero stvaritev v cerkvi na Ojstrici.

kazula oz. mašni plašč

Še nekaj podatkov o cerkvi na Ojstrici

Foto: Marko Matija

Cerkev je posvečena sv. Janezu Krstniku. Postavljena je na nadmorski višini 985 m, stoji sredi pokopališča, parc. št. 134/1 k.o. Ojstrica. Sama cerkev stoji na parc. št. 11, iste k.o., vl. št. 24. Usmerjena je od Z proti V, dolga je 15,5 m, široka 7,15 m in visoka 12 m. Zvonik stoji nad vhodom na zahodni strani, je pravokotne oblike, 5,5 x 6,5 m, visok je 35 m. Cerkev je zidana iz kamna v 15. stol., verjetno pa že prej. Zidana je namreč v gotskem slogu, vendar nekatera znamenja kažejo, da morda izvira že iz romanske dobe. V času nastanka je bila cerkev dravograjska podružnica. Samostojna župnijska cerkev je postala leta 1784.

Do požara je bila pokrita z macesnovimi škodlami.

Sedanje stanje:

Fasada cerkve je bila leta 1993 obnovljena. Streha na ladji je bila istega leta prekrita z novim sivim eternitom. Na zvoniku je ostala stara eternitna kritina, na vsaki strani je pod streho eno dvodelno okno, na južni strani pa še tri manjše line. Cerkev ima štiri barvna gotska okna v prezbiteriju, dve na južni strani ladje, eno manjše na koru na južni strani in pod korom navadno štirioglato z žičnim steklom. Notranjost cerkve je tlakovana z različno velikimi kamnitimi ploščami. Strop je gotsko obokan.

Po mnenju umetnostnih zgodovinarjev naj bi pred tem imela cerkev raven lesen strop, kar bi naj pomenilo, da izvira iz romanske dobe. Prezbiterij ima širino ladje in je

strani cerkve, na katerem je slonela betonska streha nad stranskim vhodom, podrl, ko je bila na zahtevo Zavoda za varstvo naravne in kulturne dediščine iz Maribora ta streha odstranjena. Stebra ni bilo dovoljeno ponovno pozidati. Pri zadnji obnovi strehe je bil strelovod iz zvonika razširjen tudi na ladjo cerkve.

Pod prezbiterijem je majhna kostnica. Vhod vanjo je iz zunanje strani v obliki okenca 0,6 x 0,8 m na južni strani cerkve.

Pod cerkvenimi klopmi je urejeno ogrevanje. Nameščene so bakrene cevi. Delo je izvajal g. Drago Studenčnik leta 2003. Trenutno stanje cerkve je v razmeroma dobro. Zunanjo fasado s severne in

verjetno postavljen namesto prvotnega manjšega.

Kor je lesen, po celi širini cerkve, dolg 2 m. Izdelal ga je g. Berti Pečnik leta 2003. Kor je polkrožen, dolg 3,5 m, izdelan iz macesnovega lesa; stoji na traverzi, zaradi večje nosilnosti pa je ograja ojačana z železnimi profili, ki so zakriti. S kora vodijo vrata v zvonik. Na kor vodijo stopnice od zunaj na severni strani. Stopnišče kora je pokrito z lopo, ki je prizidana pozneje. Zakristija je prizidana ob severni strani ob prezbiteriju. Meri 2,8 x 5,4 m. Ima eno okno, vhod od zunaj iz vzhodne strani in je obokana. Pred vhodom v cerkev je prizidana lopa, 7 x 4,5 m, ki služi za vetrolov in je obenem povečava cerkve. Ima raven lesen strop. Streha je iz pocinkane pločevine. Ta prizidek je novejšega datuma. Okoli prezbiterija in zakristije podpira cerkev osem stebrov, ki so verjetno prizidani pozneje, saj niso vzdani v steno, ampak so nanjo samo prislonjeni. Pri obnovi fasade leta 1993 se je eden izmed stebrov na južni

Foto Marko Matija

vzhodne strani načenja talna vlaga, čeprav je bila narejena drenaža in odtoki od žlebov. V notranjosti so še vidne posledice požara na glavnem oltarju in na krstilniku. Stene so tudi vlažne in načenjajo omet. Notranjščina cerkve je bila prebeljena leta 1988, drugič pa v letu 2003.

Kot je zapisano v župnijski kroniki, je bilo pri obnovi strehe farne cerkve leta 1993 navzočih veliko pridnih in skrbnih rok. Pod vodstvom ključarjev, Sekolovnik Janeza, Verko Franca ter Kuster Jankota, so v veliki vročini uspeli narediti fasado ter novo streho na cerkvi. Kronist pravi, da je bilo v 407 delovnih dneh razdeljenih 357 kosil ter 370 malic. Izkazalo se je, da so kljub majhnosti kraja ljudje radi složni ob velikih obnovitvenih delih. Vrednost celotne investicije je znašala 1.945,000 Sit (8.100 €), ostalo je bilo opravljeno prostovoljno (delo+hrana). In že so bili v mislih pri obnovi cerkve Sv. Duha...

GLAVNI OLTAR: Sv. Janez Krstnik

Oltarna miza je iz kamna, obdana z lesenim obodom (sprednji del je leta 2018 dopolnil mizar Rudi Sekolovnik iz Dravograda). V sredini so vzdane relikvije. Tabernakelj je lesen, znotraj prevlečen z belo svilo, na tabernaklju je lesen pozlačen oltarni križ. Na strešici tabernaklja je knjiga iz lesa z desetimi pečati in na njej jagnje.

Na vratih tabernaklja je v reliefu upodobljeno Srce Jezusovo. Po starem inventarnem zapisniku naj bi tabernakelj izviral iz leta 1900. Na levi in desni strani tabernaklja sta dva lesena angela, 40 cm visoka, prav tako na vrhu ob križu dva manjša, 20 cm visoka angela. Na vrhu tabernaklja sta na vsaki strani dva pritjena medeninasta svečnika.

Nad oltarno mizo je leseno ogrodje, ki sega do oboka. V sredini je leseni kip farnega zavetnika sv. Janeza Krstnika, ki izvira iz 15. ali 16. stol. Na desni strani je kip sv. Alojzija, oblečenega v talar, korok s štolo. V levi roki ima lilijo, v desni pa križ.

Na levi strani oltarja stoji kip sv. Janeza Nepomuka, ki je oblečen podobno kot sv. Alojzij. V levi roki drži križ, v desni pa palmovo vejico. V zgornjem delu oltarja je na desni strani kip sv. Florjana, na levi kip Sv. Urbana, ki je oblečen v rimsko oblačilo. Z levo roko kaže v nebo, v desni pa je imel zakravljen nož, ki sedaj manjka.

Ob levi strani ima na odsekanem stebru vinske trte skledico.

V sredini, nad kipom sv. Janeza je slika sv. Aleša, ležečega pod stopnicami, ki pa je bila v požaru leta 1958 zelo poškodovana, tako da motiv slike ni razviden. Baje je bil pred leti sicer delno restavriran, a še ne dovolj dobro, da bi bil izrazito vpaden na pogled.

Pod sliko sv. Aleša je pozlačena krona in pod njo angelska glava. Nad to sliko, pod obokom, je pozlačen kipec pelikana, ki z lastno krvjo na prsih hrani svoje tri mladiče.

Na oltarju stojijo štirje medeninasti svečniki, visoki 50 cm.

Glavni oltar je bil pred sedanjo obnovo nazadnje prenovljen leta 1931, leta 1958 je precej pogorel, a je bil delno obnovljen (g. Gojkovič iz Zavoda za varstvo kulturne dediščine v MB).

Sedanje temeljito delo obnove smo zaupali mag. Poloni Petek iz Št. Janža na Dravskem polju (Zlatoličje), ki je oltar temeljito obnovila po znanih in sodobnih konzervatorskih postopkih.

Foto Marko Matija

Foto Marko Matija

Glavni oltar je leta 2018 restavrirala priznana akademska restavratorka mag. Polona Petek iz Št Janža na Dravskem polju.

Stranski oltar na levi strani:

Oltar Marija - kraljica nebes in zemlje

Na desni strani cerkve je pred prezbiterijem oltar Marije Kraljice nebes in zemlje.

Oltar in kipi kažejo pozno renesančno in baročno podobo.

Miza je kamnita, obdana z marmoriranim obodom.

Na mizi je manjši lesen tabernakelj.

Marijin kip stoji na sredi oltarja, Marija ima na levi roki Dete Jezusa. Jezus drži v levi roki svet, v desni pa žezlo. Jezus in Marija imata na glavi kroni.

Na vrhu oltarja je reliefna podoba sv. Jožefa z Detetom Jezusom na roki. Oltar krasijo štiri medeninasti svečniki, dva 40 cm in dva 35 cm visoka. Zadnji temeljiti poseg oz. obnova oltarja je bila leta 1928. Tudi ta oltar so uspeli domačini rešiti pred požarom. Ker je bil oltar že v zelo slabem stanju, smo ga leta 2012 povsem obnovili.

Pred temeljitim restavratorskim posegom je restavratorka Laura Petek takole zapisala: .

Opis trenutnega stanja

Na stranskem Marijinem oltarju se nahaja umazanija in prah. Na določenih delih je prisotna razpokanost in odpadanje barvne plasti oz. grunda. Pozlata in posrebritev sta pobledeli, premazi z bronzo pa so oksidirali. Na oltarju je prav tako prisotna okuženost z lesnimi insekti, na določenih delih pa so tudi manjkajoči deli.

Foto Marko Matija

Predvideni restavratorski posegi:

demontaža in transport, razstavljanje posameznih delov oltarnega nastavka, mehansko odstranjevanje nečistoč s površine, odstranjevanje sekundarnih nanosov grunda, Foto

barvne plasti in pozlate, preventivno utrjevanje barvne plasti, grunda in pozlate, dezinfekcija s premazovanjem oz. injektiranjem, dodelava manjkajočih delov, kitanje, grundiranje, retuširanje, polihromacija, marmoriranje, pozlata zaščita, lakiranje, montaža in transport.

Pri pozlati bodo površine z sijajno pozlato pozlačene z lističi iz pravega zlata, ostalo pa z imitacijo lističev iz pravega zlata. Posrebrene površine bodo v celoti nanese lističi z imitacijo srebra.

Račun za strokovno obnovo je znašal 7.000 €. S prinašanjem daru v zakristijo smo dokaj hitro zbrali potrebne finance in se veselili bližajočega blagoslova našega obnovljenega oltarja. To smo dočakali na dan svete birme, v soboto, 20. oktobra 2012 ob 14.30, ko smo Marijin oltar slovesno blagoslovili. Blagoslovil ga je stolni kanonik in birmovalec g. Janez Lesnika iz Maribora ob asistenci župnika Igorja Glasenčnika ter duh. pomočnika Marjana Baniča. Ob tej priliki se g. Lesnika je vsem faranom zahvalil za darežljivost in skrb za urejanje cerkva, posebej farne cerkve. Kljub svoji majhnosti, uspe faranom opraviti velika dela.

Stranski oltar na desni strani: Oltar Sv. Ožbolt, kralj in mučenec

Foto Marko Matija

Oltar je posvečen sv. Ožboltu, miza je kamnita, oblečena v marmoriran obod, nad mizo je letnica 1678. Z gotovostjo zato trdimo, da je bil tega leta postavljen. Ta oltar nima tabernaklja.

V sredini oltarja stoji kip sv. Ožbolta kralja, z žezlom v levi roki in s krokarjem v desnici. Na glavi ima krono.

Na vrhu je sredi oltarja reliefna podoba priljubljenega svetnika Sv. Antona Padovanskega z Detetom Jezusom v naročju, ki so se mu posebej priporočali samski fantje in dekleta.

Na vrhu oltarja je pozlačeno stilizirano sonce z napisom Jezusovega monograma IHS.

Na oltarju so štirje novejši svečniki iz medenine.

Tudi ta oltar je bil leta 2015 temeljito restavriran. Delo je opravila mag. Polona Petek iz Št. Janža na Dravskem polju.

Pred tem je bil oltar zadnjič obnovljen 1931, kakor poroča župnijska kronika. V požaru 1958 so ta oltar uspeli rešiti pred ognjem.

Foto Igor Glasenčnik

Oltar je blagoslovil domači župnik in naddekan Igor Glasenčnik ob asistenci domačih ministrantov in zbranih vernikov.

Po starem inventarnem zapisniku je bila pod Ožbaltovim kipom baročna lesena skulptura sedečega sv. Miklavža z mitro na glavi, škofovsko palico v levi roki, v desni pa kepa »zlata«. Na kolenih drži knjigo, na kateri sta dve kepi »zlata«. Na vsaki strani klečita ženska lika, ki jima manjkajo roke v zapestju. Zaradi varnosti in velike vrednosti je bila ta skulptura prenesena v župnišče Dravograd in je tam sedaj tudi varno shranjena.

Ob blagoslovu tega oltarja smo v farnem glasilu Studenec takole zapisali:

Nedelja 22.novembra 2015 bo zapisana v zgodovini župnije Ojstrica z velikimi črkami. Uspelo nam je namreč po 85 letih obnoviti stranski oltar sv. Ožbalta, ki je bil res potreben temeljite prenove. Župnik in naddekan Igor Glasenčnik, ki je prenovljeni oltar blagoslovil, je zbranim vernikom razložil vse o obnovi oltarja, o liku sv. Ožbalta in našem odnosu do kulturne dediščine. Slovesnost je bila pred začetkom nedeljske svete maše, zadnje v cerkvenem letu ob prazniku Kristusa kralja in na god sv. Cecilije, zavetnice cerkvene glasbe.

Delo obnove smo zaupali akademski restavratoriki Poloni Petek iz Št. Janža na Dravskem polju, ki ga je strokovno in v zadovoljstvo vseh restavriral.

Po končanju obnove je v župnijskem glasilu zapisala: *"Restavratorska sondiranja so razkrila, da se je pod preprosto koloriranemu oltarju skrivala marmoracija, kateri sem se poskušala čimbolj približati. Precej preperelo lesno okrasje je zahtevalo temeljito obnovo. Dela so potekala v cerkvi in delavnici, saj je bilo potrebno spodnji kamniti del oltarne menze marmorirati v sami cerkvi. Poseben poudarek sem posvetila ugotavljanju prvotnega stanja in načrtu koloriranja posameznih delov, da bi na koncu dobila harmonično celoto. Veliko je bilo dela s pozlato in srebrenjem."*

Zanimivo je dejstvo, da je zadnjo prenavo oltarja tudi blagoslovil domači župnik, takratni Rudolf Kociper,

29.junija 1930. Za to priložnost niso klicali kakšne eminentne osebnosti za blagoslov in tako je bilo tudi tokrat.

V župnijski kroniki je ob tem dogodku tole zapisal: *"Dne 29. junija 1930 se je slovesno obhajal god farnega patrona sv. Janeza Krstnika. Pri tej priliki je domači dušni pastir blagoslovil dva, od pozlatarja g. Franca Zamuda iz Križevca pri Ljutomeru z njemu lastno spretnostjo, prenovljena oltarja, glavni oltar in oltar sv. Ožbalta, prižnico in krstno omarico. V izbranih besedah nam je postavil za vzor našega svetnika in vzglednika Janeza Krstnika sosednji trbonjski župnik g. Ferdinand Pohraški, slovesno sv. mašo je pa vodil upokojeni perniški župnijski upravitelj čg. Martin Vrzelač."*

Po maši in slovesnosti pa so dobre domače gospodinje (Unc, Srebnik, Šiler, Ledinek,...) pripravili dobrote, da smo se poveselili in tako na najlepši možni način naš skupni uspeh in obnovo proslavili. Zato velja zahvala vsem družinam, ki so darovale dobrote. Zahvala velja tudi vsem, ki so svoj dar za obnovo že prinesli in prošnja vsem preostalim, da to še storijo. Ojstrčani so darežljivi in verjamemo, da bodo kmalu zbrali potrebna sredstva za poplačilo nastalih dolgov. Vsa nabrana sredstva se namreč prav lepo in koristno porabijo.

Ob tej priliki je nastal tale posnetek faranov z župnikom Igorjem Glasenčnikom. (Fotografirano s telefonom)

Foto Igor Glasenčnik

Cerkev Sv. Duha na Ojstrici

Foto: Marko Matija

Procesija
ob lepi
nedelji
na Ojstrici

DAROVALCI ZA GLAVNI OLTAR Sv. Janeza Krstnika – OJSTRICA 2018

Pogreb + Čeru Marijan: darovi namesto cvetja ali sveč + ofer = 718,00 €

Pogreb + Marija Božič – Golobova bica: darovi namesto cvetja + ofer = 1.005 €

Pogreb + Marija Mori: darovi namesto cvetja ali sveč + ofer = 1.025 €

Posamezni darovalci in družine = zbrano 1.280 €

Očkovi, Janko Pečoler z družino, Sekolovnik Anton, družina Čeru Oto, Lučevi, Vaukman Marija, družina Velški Mori, Brumnikovi, Matičko Marija, Mungos Kristijan.

Prodaja lesa = 3.117,00 €

Doslej zbrano: 7.145 €.

Hvala vsem in vsakemu posebej. Tako smo že blizu celotnemu znesku predračuna za obnovo: 8.500 €. Verjamem, da bomo tudi naslednje skupne akcije uspeli realizirati, saj nam je skrb za kupno dobro blizu in všeč. Hvala vsem in vsakemu za darežljivost in čut za skupno dobro tudi v tem primeru obnove glavnega oltarja Sv. Janeza Krstnika.

Nekaj drobcev iz zgodovine Ojstrice ter kiparsko-likovna kolonija

O zgodovini kraja Ojstrica najdemo zapise v zborniku **Dravograd na stičišču poti**, ki jo je izdala občina Dravograd. Tam na strani 23 najdemo tale zapis:

»Leta 1263 se prvič v listinah omenja Ojstrica (Kinperch); Kolon II. Trušenjski – Vuzeniški je tega leta na Ojstrici šentpavelskemu samostanu podaril nekaj posesti.«

Kar pestra je kasnejša zgodovina v 14. in 15. stol. Tako izvemo, da je šantpavelski opat leta 1312 zastavil na Ojstrici in vzhodno od Dravograda 12 mark imetja Bertoldu Vuzeniškemu, ki je dobil v upravljanje tudi grad na Ojstrici. Leta 1322 se kot lastnik gradu in okoliške zemlje omenja vitez Oton iz Vuzenice. Sredi 14. stoletja so vuzeniško posest in s tem tudi grad na Ojstrici pridobili grofje Celjski. Ojstriški grad so namreč upravljali njihovi fevdniki, ojstriški vitezi: leta 1354 nastopa v listini Heinzel von Chienwurch, leta 1357 Oton, leta 1382 Simon, leta 1387 pa vitez Ulrik. Grad je propadel v 15. stoletju. Do danes še ni znano, kje naj bi grad stal. Najverjetneje blizu sedanje cerkve Sv. Duha. (glej Mihaela Žvikart: *Ojstrica nad Dravogradom skozi čas*, str. 19).

Na podlagi tega dejstva lahko sklepamo, da je letos (2018) že 755 letnica prve omenbe Ojstrice v zgodovinskih listinah. Njena starost zna biti seveda še precej starejša. A tega podatka doslej še nismo našli.

Nekaj zelo zanimivih drobcev o Ojstrici najdemo tudi v seminarski nalogi Lovra Plimona iz leta 2007 z naslovom DRAVOGRAD med 16. in 18. stoletjem. Leta 2004 je nastalo diplomsko delo učiteljice Mihaele Žvikart z naslovom OJSTRICA NAD DRAVOGRADOM SKOZI ČAS. Prav gotovo bi bila prihodnja obravnava zgodovinskih drobcev iz Ojstrice zanimiva tudi širšemu krogu bralcev. Morda tudi tale posebna številka glasila Studenec

koga spodbudi k raziskavi prelepega koščka slovenske zemlje pod gozdnatim Košenjakom. Naj mu uspe, domačinom v blagor.

Foto Igor Glasenčnik

Najlepše umetnine pa gotovo ustvarja naša prelepa narava, posebej v mogočnih gozdovih Košenjaka.

Tako smo 23. junija 2013, ob lepi nedelji, blagoslovili nov daritveni oltar, nov ambon, nov podstavek za velikonočno svečo in nov krstni kamen. Tako smo postali zaradi teh izjemnih naravnih skulptur, ki smo jih primerno nadgradili in umestili v svetišče, nekaj posebnega. Mnogi pohodniki, ki se pri nas ustavijo, občudujejo lepe umetniške skulpture naših kiparjev, tisti, ki imajo srečo odprte cerkve pa tudi te nove sakralne naravne pridobitve v cerkvi.

Slovesnost je vodil g. Janez Lesnika, generalni vikar nadškofije Maribor. Tega dne smo blagoslovili tudi večnamenski prizidek k osnovni šoli Ojstrica. Domačini smo se tega dne res veselili vseh prelepih pridobitev v kraju. V večnamenski dvorani pa bodo odslej lažje tudi prireditve, kot npr. *Smehom v novo leto*, ki jih že nekaj let uspešno pripravlja domači Kimperk teater.

V zadnjih osmih letih pa je Ojstrica še posebej vesela kiparsko-likovne kolonije, ki poteka vsako leto skoraj desetletje od leta 2011. Umetniki ustvarjajo na kmetiji Srebrik-Plimon ter se veselijo vsakoletnega druženja. Gostoljubje domačinov znajo umetniki poplačati z imenitnimi skulpturami in likovnimi upodobitvami. Zato je vsakoletna lepa nedelja in prireditev Pod lipo prava poslastica za vse, ki od blizu in daleč pridejo pozdraviti umetnike in njihove umetnine in farnega zavetnika.

Foto Marko Matija

Še nekaj zanimivosti iz zapisov, ki so objavljene v raznih časopisih o Ojstrici:

Iz tednika Družina: **KOŠENJAK** (Andrej Praznik)

Ob široki poti pod vrhom Košenjaka sva opazila gosto borovničevje, polno temnih jagod. Brez oklevanja sva odložila pohodne palice in si privoščila pojedino, ki je v začetku oktobra nisva pričakovala. Borovnice pa niso teknile samo nama: malo naprej sta iz goščave zleteli kuri in za njima še divji petelin. Na Košenjaku te ptice menda niso več pogoste. Nekoč pa jih je bilo toliko, da so mu Avstrijci nadeli ime Hühnerkogel (Kokošji vrh), pri nas pa so mu rekli tudi Kokošnjak.

OJSTRICA v jeseni - Foto Andrej Praznik – tednik Družina

Košenjak, ki po višini le malo zaostaja za Pohorjem (Črni vrh, 1543 m), leži na slovensko-avstrijski meji severno od Dravograda. Na severu se navezuje na gorovje Golice, njegova južna pobočja pa se spuščajo proti Dravi. Za Košenjak so značilne samotne kmetije, pašniki in prostrani gozdovi. V njih so nekoč prevladovali bukve (zdaj smreke), na ovršju pa so bile košenine, po katerih je gora dobila ime.

Iz Dravograda, ki ima približno 3.300 prebivalcev, peljeta na Košenjak dve enako dolgi planinski poti. Obe se začneta blizu občinske stavbe, kjer nas kažipot vabi na cesto proti Ojstrici. Še preden se ogrejemo, prispemo po njej do razpotja. Pot čez Goriški vrh zavije med hiše, pot čez Ojstrico pa ostane na cesti ob Ojstriškem potoku. Šele po slabih dveh kilometrih zavijemo z nje za ostrim ovinkom na strm kolovoz, prečkamo pašnik in se po zgornji poti vzpnemo do kmetije Komovt. Tam se pridružimo asfaltni cesti, vendar že za naslednjo domačijo smuknemo znova v gozd ter se mimo starega zidanega znamenja sprehodimo do župnijske cerkve sv. Janeza Krstnika iz 15.

stoletja. Za njo stoji stara mežnarija, v bližini sta še podružnična osnovna šola in ograda z jelenjadjo. Od cerkve nadaljujemo po cesti do Planinskega doma Košenjak, ki so ga uredili v nekdanji obmejni stražarnici. Od doma do vrha je tri četrt ure hoje. Steza se med rjavo praprotjo in modrimi cvetovi svečnika požene navkreber. Gozd je svetel, tla pokriva preproga rumenih, rjavih in zelenih trav. Med debli se prikaže srna in počasi odkoraka za rob, mi pa nadaljujemo zložno navkreber proti vršnemu grebenu. Tam se pot položi in potegne do razpotja, s katerega že vidimo bližnji vrh. Na njem je mejni kamen, več klopi, velika lesena skulptura ter kozolček s termometrom in vpisno knjigo (v tla pod njim sta vdelana tudi žiga).

Ker smo se na vrh povzpeli čez Ojstrico, se bomo v dolino vrnili čez Goriški vrh. Pot se takoj potopi med drevje, prečka cesti proti planinskemu domu in švigne mimo samotne domačije. Svet se odpre. Na vzhodu se v daljavi pokaže cerkev sv. Janeza Krstnika na Ojstrici. Pred nami so pod mogočno lipo trije križi in za njimi zidana, s skodlami krita kapela. Na zahodu pa se pod oblačnim pokrovom razprostira pokrajina na drugi strani Drave.

Od Treh križev se po bližnjici spustimo do cestnega križišča in na naslednjem ovinku prestopimo na kolovoz. Ko prispemo mimo nove Koprčeve kapele, skrenemo v desno do samotne domačije, pod katero je rastišče kochovega svišča. Nanj opozarja tabla nove Dravograjske poti, ki se deloma pokriva s planinsko potjo. Z niže ležečega travnika z antenskim stolpom gremo v loku do bližnje kmetije in naprej do gozda. Tam poiščemo stezo, ki nas pripelje do lovskega doma in ruševin starega gradu iz 12. stoletja. V dolini se že kaže del Dravograda z župnijsko cerkvijo in športnim parkom, mi pa nadaljujemo po makadamski cesti proti vzhodu. Z nje krenemo zadnjič skozi pas drevja, nato se med hišami spustimo v dolino, kjer si pred odhodom domov ogledamo še stari del naselja s cerkvijo sv. Vida.

Na Ojstrici se dobro počutijo tudi skavti, ki so bili med nami že velikokrat, tako v župnišču, kot v mežnariji pri Sv. Duhu in pri Treh križih.

Takole so zapisali o svojem zadnjem srečanju pri Treh križih 27.maja 2018:

"Zadnjo nedeljo v mesecu maju smo skavti Koroška 2 izkoristili za zadnje srečanje pred poletnimi tabori. Zbrali smo se ob 14. uri, na Treh Križih, v neokrnjeni naravi. Hitro smo pripravili vse za sveto mašo, starši so medtem priskočili na pomoč pri organizaciji piknika, ki je sledil po sveti maši z obljubami.

Kar 14 skavtinj in skavtov je obljubilo, da se bodo po svojih najboljših močeh trudili živeti skavtsko življenje, vedno in povsod. Deset volčičev in volkuljic, 2 izvidnici in 2 popotnici. Besede obljube so izgovarjali premišljeno in s ponosom, ko pa so jim voditelji nadelili rutke je z njihovih oči sijalo veselje in navdušenje v pravem skavtskem duhu. Naša skavtska družina jim iskreno čestita in želi, naj skavtski duh kraljuje sredi srca, kjer naj ohranijo tudi skavtsko obljubo.

Slovesnost smo zaključili s piknikom, petjem in igro. S preteklim skavtskim letom je zadovoljna tudi naša stegovodja, ki je po zaključku, na naši Facebook strani Skavti Koroška Dva, zapisala:

Danes smo sklenili letošnje skavtsko leto pri Treh križih na Ojstrici in sicer s slovesnimi obljubami. Sprejeli smo kar 14 novih članov, kar si štejem v veliko čast in ponos. Za našo Koroško 2 je to, hvala vsem, ki ste danes pomagali na zaključku, staršem, prijateljem, sorodnikom in seveda vam dragi skavti!

Hvala, ker ste! S svetlim pogledom proti novemu skavtskemu letu, BI-PI! ♥☐ Z.k.

Studenc izdaja Pastoralna zveza Dravograd, odgovarja: *Igor Glasenčnik* – proštijski župnik moderator

Ideja in besedilo posebne številke Studenc: *Igor Glasenčnik*, foto: *Marko Matija*,

Priložnostna razstava na Ojstrici – postavitve veroučenci s starši. Tisk: *BAYA DESIGN Črnce*. Naklada 100 izvodov.